

ifølge denne Praksis, er der jo Tale om saa mange Personer, der er Tale om en saadan Garanti ifølge Behandlingen i Ministeriet, ifølge Behandlingen for Retslægeraadet og, som jeg har sagt her, ogsaa for Sundhedsstyrelsen, at man i Virkeligheden slet ikke kan tale om, at det er en enkelt Person, der handler; det er en enkelt Person, der maa tage Ansvaret, men det er jo i og for sig noget andet. Jeg har den største Respekt for Domstolene, og selv om jeg ikke havde det, saa vilde det alligevel efter gældende dansk Ret være Domstolenes naturlige Opgave at optræde i Sager som disse. Men ærede Medlemmer maa jo dog være klare over, at der her til Lands indespærrer mangfoldige Personer, hvor den objektive Garanti er langt, langt, langt mindre, end den vilde være i noget Tilfælde, i hvilket denne nye Praksis kunde tænkes at blive bragt i Anvendelse; thi saa snart en hvilken som helst praktiserende Læge erklærer om en Person, at han er sindssyg, ja, saa er Springet derfra til Indlæggelse paa Sindsygehospitalet ikke stort, og Domstolene Landet over vil meget ofte faa deres Afgørelser til at hvile paa Lægeerklæringer fra Læger, hvis Sagkundskab paa dette specielle og meget vanskelige Omraade dog maaske er omtvistelig. Men, som sagt, Forholdet er saaledes, at det naturligt er en Domstolssag; og det vil det ogsaa komme til at blive, saa hurtigt som det overhovedet er muligt at finde de egnede Veje. Jeg kan ogsaa godt indrømme det ærede Medlem Hr. Rode, at det er for længe at vente, til en Straffelov eventuelt er gennemført, og det lukker heller ikke alle de væsentlige Huller, som Professor Bentzon netop paa-pegede, og som jeg ogsaa selv nævnte i min Tale; det vilde løse det foreliggende og mangfoldige andre Tilfælde, men langt fra alle. Der foreligger nemlig mange Tilfælde, hvor der ikke er begaaet nogen strafbar Handling, men hvor vedkommende alligevel i Kraft af sin Mentalitet, i Kraft af sin Samfundsfarlighed burde uskadeliggøres; og dér er det altsaa Spørgsmaalet, om man ikke kan anvende den Vej, som særlig det ærede Medlem Hr. Pürschel fremhævede under Henvisning til Professor Bentzons Udtalelse. Selvfølgelig har jeg selv lagt Mærke til denne Udtalelse; selvfølgelig har jeg ogsaa overvejet den; men jeg er ikke kommet saa langt i mine Overvejelser, at jeg her i Dag tør sige, om denne Vej er fremkommelig. Jeg tør ikke sige, om Domstolene vil gaa med til at følge Justitsministeriet i et Ønske om at faa saadanne Sædelighedsforbrydere

personlig umyndiggjort med det Resultat, at Pupilauctoriteterne — som jeg sagde i et Indskud til min Tale, altsaa til sidst Justitsministeriet — ad denne Vej kan faa den samme praktiske Udvej, som man nu har valgt midlertidig. Jeg er ikke sikker paa det, men det skal blive overvejet; og for saa vidt er jeg i Realiteten enig baade med det ærede Medlem Hr. Pürschel og det ærede Medlem Hr. Rode.

Maa jeg blot endnu sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at jeg ikke tænkte paa ved min velvillige Udlaaning af dette Aktstykke fra Professor Bentzon, at det ærede Medlem ogsaa skulde faa Brug for det Spørgsmaalstegn, jeg havde sat ude i Marginen. Hvis jeg havde vidst det, havde jeg tilføjet en nærmere Forklaring om, hvad det Spørgsmaalstegn betød, og derved ikke fristet det ærede Medlem til at lægge en anden Betydning i det, end det i Virkeligheden havde. Der staar i denne Erklæring: „Der kan og bør imidlertid gøres forskelligt meget væsentligt for at komme bort fra den rent administrative Behandling af en Sag som den foreliggende; vel kan det maaske antages, at Domstolene vil afslaa at prøve Administrationens Anvendelse af Reskript 15. Februar 1793, jfr. K. O. R. Dom i U. for R. 1916 S. 169; men man vil kunne benytte Lov om Umyndighed“. Det Spørgsmaalstegn, som jeg beder det ærede Medlem Hr. Rode undskyldte, blev sat en Linie for højt oppe, sigter til, at jeg ikke forstod i Øjeblikket Overgangen imellem de to Sætninger; det sigter aldeles ikke til, at jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt Højesteret i det Tilfælde, at denne Sag blev indbragt for den, vilde hævde, at Justitsministeriet havde overskredet Administrationens Beføjelse. Det tror jeg ikke paa, og det gælder Spørgsmaalstegnet heller ikke. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at Højesteret her vilde anerkende, at der forelaa Hjæmmel; thi det er jo det ejendommelige, som man af og til har set, at Ikke-Jurister er mere formelle og strenge i deres Krav end Jurister og navnlig end den højeste Domstol. Jeg husker fra min korte Praksis som Politiker — eller for at udtrykke mig forsigtigere: som Medlem af denne høje Rigsdag —, jeg husker fra denne korte Praksis flere Tilfælde, hvor man følte sig fuldkommen sikker paa, at Højesteret vilde anse det eller det for grundlovsstridigt. Det ærede Medlem Hr. Zahle vil saaledes erindre hele Diskussionen om Len og Stamhuse og Sagens Indbringelse for Højesteret; jeg var